

Arrest

nr. 161 849 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 september 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DRIESEN loco advocaat R. JESPERS en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 september 2014 beslist de gemachtigde verzoeker een inreisverbod op te leggen.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Aan de heer:

Naam, voornaam: A., G.

geboortedatum: 22.01.1950

geboorteplaats: Kabul
nationaliteit: Afghanistan

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
Het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 (twee) jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting word voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 08.05.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 (twee) jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 01.08.2014. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker betoogt in de synthesememorie in haar eerste middel als volgt:

“(…) EERSTE MIDDEL: Schending van art. 74/11, §1 en artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Onbevoegdheid tot het nemen van deze beslissing. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Machtsmisbruik.

Wat betreft de delegatie van bevoegdheid.

Aangezien verzoeker een bijlage 13sexies mocht ontvangen in toepassing van art. 74/11 §1, tweede lid, 2°.

Dat art. 74/11 § 1 in zijn geheel als volgt luidt:

(…)

Met betrekking tot de nota.

Dat art. 74/ 11 § 1 op geen enkel moment voorziet in een delegatiemogelijkheid van de Minister aan een gemachtigde met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod.

Het is niet omdat er delegatie is voor het zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod, of van het opheffen of opschorten van een inreisverbod, dat dit zou impliceren dat deze delegatie er ook is voor het opleggen zelf van het inreisverbod.

Het is een duidelijke lacune in de wet die niet kan ondervangen worden door hierover zijdelings te redeneren. De tekst van de wet is wat hij is, en is strikt te interpreteren.

Desalniettemin heeft de Minister een delegatiebesluit opgesteld waaruit blijkt dat zij deze bevoegdheid heeft gedelegeerd aan personeelsleden met een minimale functie van attaché. Uiteraard kan geen delegatie geschieden, zelfs niet per Ministerieel Besluit, indien de wetgever geen delegatiemogelijkheid heeft voorzien.

Dat derhalve de steller van de beslissing bijlage 13sexies manifest onbevoegd is daar enkel de Minister zelf deze beslissing kan nemen.

Wat betreft de niet motivering van de beslissing en van de termijn van twee jaar

Dat art. 74/11 § 1 luidt:

(…)

Dat gedaagde ook nu nog in weerwil van de wil van de wetgever geen enkel inspanning verricht om dit inreisverbod of meer bepaald haar keuze voor de termijn van twee jaar afdoende te motiveren.

Dat de beslissing motiveert met verwijzing naar artikel 74/11 §1 tweede lid, 2°:

‘Niet aan terugkeerplicht werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied tot 8.5.2014.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 1.8.2014.'

De wet voorziet in vermeld artikel een inreisverbod van maximum drie jaar 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd'.

Het geen gevolg geven aan de toekenning van uitstel tot het verlaten van het grondgebied valt niet onder dit wetsartikel.

De motivering faalt dan ook.

De nota miskent dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze de tekst van de wet volgt. Verwerende partij kan in beslissingen geen eigen wetsbepalingen naar willekeur toepassen.

Het niet opvolgen van de bevelen is op zich geen argument om een inreisverbod op te leggen. De minister heeft geen verplichting, de minister 'kan' die beslissing opleggen, het is geen automatisme.

Artikel 74/11 &1 bepaalt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Zo heeft verzoeker twee asielaanvragen ingediend respectievelijk in 2009 en in 2011. Het gaat om een langdurige asielprocedure van samen meer dan vier jaar.

Met die specifieke omstandigheden wordt in het kader van het inreisverbod geen rekening gehouden.

Bovendien heeft verwerende partij zelf ook een eigen verantwoordelijkheid in de niet uitvoering van de bevelen. Sinds de "Omzendbrief betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land van 10 juni 2011 " (BS 16/06/2011) wordt er een strikte procedure voorzien die de gemeentes moeten volgen nadat een vreemdeling een uitwijsbevel heeft ontvangen. De vreemdeling dient verschillende keren uitgenodigd te worden bij de gemeente alvorens men tot arrestatie kan overgaan. Er wordt een hele procedure voorzien waarbij het duidelijk dient gemaakt te worden aan de Vreemdeling dat hij het land dient te verlaten. Dit is in casu niet gebeurd met betrekking tot het bevel van 8.5.2014 waar het hier over gaat.

De omzendbrief wordt opzichts verzoeker maar uitgevoerd op 21 april 2015 (zie stuk).

Het gegeven dat een omzendbrief werd gemaakt bevestigt dat er in hoofde van de overheid zelf een probleem was met de uitvoering van de bevelen, en dit concreet op het ogenblik dat het hier aangehaalde bevel is verleend.

Verwerende partij heeft zelf nooit enige inspanning gedaan of hulp gegeven bij de uitvoering van de bevelen.

Verwerende partij hanteert gewoon een automatisme door in deze zaak waar een bevel niet zou nageleefd zijn, een termijn van twee jaar op te leggen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een lange termijn van twee jaar.

Er is geen enkele specifieke motivering met betrekking tot de persoon van verzoeker, zijn lange verbijfsduur, zijn familiale situatie, zijn integratie in België.

Waarom precies de termijn van twee jaar wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

De wet vereist echter dat beslist en dus gemotiveerd wordt door rekening te houden 'met de specifieke omstandigheden van elk geval.'

Dit gebeurt in casu niet.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de duur dat verzoeker reeds in België hebben verbleven, met het gegeven dat hij sedert 2009 een gezin vormt met de familie Baszas.

Er wordt ook op geen enkele wijze rekening gehouden met de nationaliteit van verzoeker, met name Afghanistan, waar een ernstige burgeroorlog heerst, met het verleden van verzoeker in Afghanistan waar hij rechter is geweest.

Er is duidelijk sprake van machtsmisbruik. Verwerende partij neemt een beslissing waarvan zij perfect weet dat ze zo goed als niet uitvoerbaar is daar verzoeker gewoonweg geen gevolg kan geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en/of aan het inreisverbod.

Verder is een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting (door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten) het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. X van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

"Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001). De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht. ... Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen."

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Verzoeker verwijst verder naar het recent arrest nr. X van de Raad van State van 29 april 2015 waarin bevestigd wordt (overweging 9) dat met de specifieke omstandigheden dient rekening te worden gehouden bij het opleggen van een inreisverbod.

De nota is louter stereotiep door zonder rekening te houden met de concrete door verzoeker opgeworpen argumenten een gewone overname te doen van wat steeds in dit soort zaken door verwerende partij louter theoretisch wordt opgeworpen (pagina 5-9). (...)"

2.1.2. Allereerst moet worden gesteld dat een volledige lezing van het artikel 74/11 van de vreemdelingenwet leert dat het aan de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, of zijn gemachtigde toekomt om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen. In artikel 74/11, § 2 van de vreemdelingenwet wordt namelijk expliciet gesteld dat "de minister of zijn gemachtigde" zich in bepaalde gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod waardoor er geen onduidelijkheid kan bestaan omtrent het feit dat het de minister of zijn gemachtigde zijn die bevoegd zijn om een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod al dan niet te nemen. Indien de gemachtigde zelf geen inreisverbod zou kunnen opleggen, valt immers niet in te zien hoe hij er zich in voorkomend geval van zou kunnen onthouden. Hieruit blijkt dat de wetgever wel degelijk in een delegatiemogelijkheid heeft voorzien (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231 043). Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn standpunt dat deze wetsbepaling niet voorziet in de mogelijkheid van een bevoegdheidsdelegatie.

In artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is verder bepaald dat de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse

behoren bevoegd zijn om toepassing te maken van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen door K.A., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dus door een ambtenaar die bevoegd is om deze beslissing te nemen.

2.1.3. De Raad merkt daarnaast op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoekers bewering dat verweerder niet motiveerde waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een termijn van twee jaar feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat hij opteert voor deze termijn omdat verzoeker sedert de kennisgeving van het bevel om het om grondgebied te verlaten geen initiatief nam om vrijwillig gevolg te geven aan deze beslissing en een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende. In dit verband moet worden geduid dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, vermag rekening te houden met het feit dat een vreemdeling een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf indiende nadat tal van andere aanvragen reeds werden afgewezen – wat een indicatie kan inhouden dat de betrokken vreemdeling er niet voor terugdeinst de mogelijkheden die de verblijfswetgeving hem biedt om verblijfsmachtigingen aan te vragen op een onredelijke wijze aan te wenden – en dat verweerder bij zijn beslissing ook de vaststelling kan laten meespelen dat het feit dat verzoeker nog geen gevolg gaf aan een hem eerder betekende verwijderingsmaatregel niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren (cf. RvS 22 mei 2015, nr. 11.313 (c)). Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk. Verzoeker stelt ten onrechte dat in casu uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat wordt verwezen naar het feit dat verzoeker een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend naast zich heeft neergelegd. Het loutere feit dat erop wordt gewezen dat hij na het verstrijken van de termijn van uitstel hieraan nog altijd geen gevolg heeft gegeven maakt niet dat de verwerende partij zich niet zou kunnen beroepen op artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder artikel 74/11 van de vreemdelingenwet heeft geschonden door niet te motiveren waarom hem een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar wordt opgelegd en dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier. Verzoeker geeft te kennen dat verweerder andere gegevens in aanmerking had dienen te nemen, zoals het feit dat hij twee asielaanvragen heeft ingediend die aanleiding gaven tot een langdurige asielprocedure, zijn familiale situatie en zijn integratie. Verzoeker toont voorts niet aan enig gezinsleven te hebben op het Belgische grondgebied. Het loutere feit dat hij inwoont bij een gezin maakt niet dat hij daarmee ook een werkelijk gezinsleven onderhoudt. Gelet op het feit dat beide asielaanvragen van verzoeker werden afgewezen maakt hij evenmin aannemelijk waarom de verweerder de nationaliteit van verzoeker alsook diens vroegere functie opnieuw in overweging zou moeten nemen bij het uitvaardigen van een inreisverbod. Verweerder vermag de door de verzoeker aangebrachte gegevens als niet dienstig te beschouwen bij het nemen van een beslissing tot opleggen van een inreisverbod. Verzoeker werd immers nooit tot een verblijf van meer dan drie maand in het Rijk toegelaten of gemachtigd en kan niet voorhouden dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij, nadat zijn asielaanvragen waren afgewezen, illegaal op het grondgebied verbleef. Het komt verweerder louter toe om de specifieke omstandigheden die dienstig zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod in aanmerking te nemen en verzoeker toont niet aan dat een langdurig precair verblijf nuttige gegevens zijn bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

2.1.5. Verzoeker kan zijn eigen verantwoordelijkheid ook niet afwentelen op derden door te stellen dat hij nooit hulp kreeg om gevolg te geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en dat de in een niet-bindende omzendbrief bepaalde procedure om hem duidelijk te maken dat hij het land diende te verlaten niet werd gevolgd. Verzoeker kan niet voorhouden de draagwijdte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet te begrijpen en kan evenmin voorhouden dat een bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing is waaraan hij slechts gevolg dient te geven indien hij zelf meent dat er effectief geen redenen zijn die kunnen rechtvaardigen om dit niet te doen. Feit is dat verzoeker gedurende verschillende maanden geen enkel initiatief nam om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en hiermee – samen met de vaststelling dat hij een nieuwe aanvraag indient – aantoonde geen respect te hebben voor de Belgische verblijfswetgeving en eerder genomen beslissingen, hetgeen verweerder, gelet op de bepalingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, toelaat een inreisverbod op te leggen met een geldigheidsduur van maximaal drie jaar en dat verweerder duidelijk heeft uiteengezet waarom hij opteerde voor een inreisverbod gedurende twee jaar.

Een schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet of enige vorm van machtsmisbruik wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.6. De uiteenzetting van verzoeker laat, gelet op voorgaande vaststellingen, evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. De verwijzing door verzoeker naar een arrest van de Raad dat werd gewezen met betrekking tot een andere door verweerder genomen beslissing doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

2.1.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.8. Daar niet blijkt dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en niet wordt aangetoond dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht buiten beschouwing zou hebben gelaten kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker betoogt in zijn tweede middel in de synthesesamenvatting als volgt:

“(…) TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat ook de terugkeerrichtlijn hier onder valt. Dat het inreisverbod is opgenomen in de terugkeerrichtlijn.

Verzoeker verwijst naar art. 41 van het Handvest.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990,

Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest X van de RVV dd. 27.09.2013 en het tweede middel dat verzoeker had opgeworpen en hier voor herhaald wordt aanzien.

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middpl blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV Xn, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het eerste middel van zijn verzoekschrift.

Hij had kunnen opwerpen om welke redenen er niet aan het bevel om het grondgebied te verlaten gevolg was gegeven.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij kunnen opwerpen dat zijn familiale toestand diende in rekening te worden gebracht.

Hij had opgeworpen dat hij sedert juni 2009 in België verbleef en steeds bij de familie Bassaz te Merksem heeft gewoond en met deze familie een gezin heeft gevormd.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.

De nota is louter stereotiep door zonder rekening te houden met de concrete door verzoeker opgeworpen argumenten een gewone overname te doen van wat steeds in dit soort zaken door verwerende partij louter theoretisch wordt opgeworpen (pagina 9-11). (...)"

2.2.2. Verzoeker verwijst naar het hoorrecht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, hoeft te leiden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een

onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.2.3. Verzoeker bevestigt zelf in zijn tweede middel dat hij elementen moet aanbrengen die tot een andere beslissing zouden kunnen leiden. Verzoeker beperkt zich echter tot de uiterst summiere mededeling *“dat zijn familiale toestand diende in rekening te worden gebracht”* en dat hij reeds geruime tijd met een bepaalde familie in België leeft. Deze bijzonder vage affirmaties die op geen enkel punt concreet worden gestaafd, volstaan uiteraard geenszins als bewijs van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en kunnen evenmin beschouwd worden als specifieke omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker die een ander licht werpen op het opleggen van een inreisverbod of op de termijn ervan.

In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoeker, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER